

LBRIS

We know
books

Mihai Păcuraru

Rune
în noaptea
măslinului

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

Cuprins*WYRD (RUNA MUTĂ/ALBĂ)*

WYRD (RUNA MUTĂ/ALBĂ)	7
SĂLBATIC CORDON	11
POMII MĂ STRÂNGEAU CU LUMINA RODULUI	12
NOAPTEA NE VA TOPI ÎN SĂRUT	13
LA SCARA UNU PE UNU	14
GOLUL DIN SCORBURĂ	15
MOMENT DE DRUM ÎN OGLINDĂ	16
MOARTEA CA UN ȘARPE BOA	17
LUMINA PRIMELOR VOCALE	18
ÎN JOCUL DE-A MIRELE	19
PASĂRE ÎNGHEȚATĂ ÎN ZBOR	20
CÂNTECUL DE SIRENĂ AL PĂDURII	21
AMINTIRI CU FIGURINE DE CEARĂ	22
CA O VIAȚĂ PLECATĂ DIN GARĂ	23
REGIZORUL CURCUBEULUI DE LACRIMI	24
VIAȚĂ RUPTĂ DIN NIMIC	25
RĂSCOLIREA VIEȚII SPRE GROAPA CU LEI	26
O PANORAMĂ CU APĂ ȘI LUMINĂ	27
SPRE ÎNCEPUT, FĂRĂ UMBRĂ	28
VINUL PE BUCATA DE LUT	29
OCHII MI-AR ÎNFLORI PÂNĂ LA APUS	30
CÂND VEDEAM RAIUL DANSÂND	31
SE SCUTURĂ MĂSLINUL DE FLORI	32
LUÂNDU-TE FRUMOS SPRE ADORMIRE	33
UNDE O LEBĂDĂ CÂNTĂ	34
LACRIMILE CE APRIND CASA	35

PRINTRE DUNELE LICHIDE	39
VISUL DE A FI AMON	40
DORINȚA DE A SFÂȘIA SEARA	41
DRAPELUL ALB AL CĂMĂȘII	42
DEZLEGARE SPRE NICĂIERI	43
PASĂREA NOPTII	44
CÂNTECUL TĂU	45
S-A DUS CENUȘA, VÂNTUL ȘTIE	46
AȘ DORI UN SINGUR CUVÂNT	47
SĂDIND PRINTRE FULGI LUMINA	48
NU AM MURIT CU FEMIA IUBITĂ	49
FREDONÂND ARIA UNEI OPERE DE VIAȚĂ	50
PENTRU MAREA GRĂDINĂ UNDE VOM POPOSI	51
DOAMNE, CÂȚI CAI DESENEAZĂ CERUL CU FULGERE	52
GANGUL	53
ADEVĂRU-I CA SOARELE	54
HOINAR PE PATRU PUNCTE CARDINALE	55
SCRIU O POVESTE RĂNITĂ	56
COLOSSEUMUL MINȚII	57
ÎNTR-O CĂLĂTORIE	58
CULEGĂTORI NOCTURNI	59
LUMINĂ DIN CAPCANA COBREI	60
O ALTĂ ZĂPADĂ, O ALTĂ PLECARE	61
ÎNFLORIT ÎN CURGEREA NOPTII	62
OBSESIA DE A GĂSI ZIDUL CU UȘĂ	63
ÎNTRE MARGINI PICTATE DE ÎNGERII GRĂDINII	64
CRINI SCUFUNDAȚI ÎN SÂNGE	65
PUMNUL STRÂNS CE JOACĂ SPERANȚA	66
GURA CE SPARGE CRUSTA DE SARE A MĂRII	67
VULTURII CHEMAȚI DE AMINTIREA ROTIRII	68
BUCURIA DE-A ÎNFLORI	69
BAGHETA DE SUB CLOPOTUL CERULUI	70
PIATRA DINTRE ȘERPI	71

MARMURA CÂNTĂ	75
CU VIN ȘI PUȚINĂ OTRAVĂ DIN TINE	76
ALT CÂNTEC ÎNCAPE ÎN TRUNCHI	77
MĂ STRIGAU PE UN NUME	78
O BUSOLĂ DE AUR	79
TOTEM AL ZIDIRII	80
VÂNĂTOARE INTERZISĂ	81
SUFLET ÎMPERECHEAT CU ZBORUL	82
PODUL ȘI VINUL PELIN	83
URCUȘ DE VIAȚĂ, URCUȘ DE MOARTE	84
MESAJ FINAL	85
SĂ FACEM UN ALT BABILON	86
CA UN ȘIȘ DE CĂLĂU	87
ÎN PRAJMA FOCULUI DIN MINE	88
LA JUMĂTATE DE DRUM	89
ÎN PARFUM DE CER ȘI DE PĂMÂNT	90
MASA DIN PĂDURE	91
LACRIMILE ROȘII TE VOR SPĂLA	92
MĂINILE ÎMI ÎNFLORESC	93
TABLOU DE VAN GOCH	94
IUBIREA ÎN LANUL DE GRÂU AL RAIULUI	95
CEASUL PRIVIT DIN INSULA PAȘTELUI	96
DOR DE DUCERE, DOR DE ÎNTOARCERE	97
RETROSPECTIVĂ LA UMBRA UNUI CORN	98
IZVORUL FÂNTÂNII STELARE	99
HALOUL INIMII DESCHISE	100
SĂ ÎNCHIZI UȘA SPRE DINCOLO	101
CU FELINARE APRINSE, ÎNGERII CAUTĂ SUFLETE RĂTĂCITE	102
FLOAREA CE TRECE ÎN FRUCT	103
POEMUL FLORILOR DE MĂSLINI	104
ÎN CEA MAI MINUNATĂ CLIPĂ A SCRISULUI	105
ÎN CHINUL DE A ATINGE CUVINTELE ROSTITE	106
MIHAI PĂCURARU	109

WYRD
(RUNA MUTĂ/ALBĂ)

1.

S-au spart stelele în aşchii de lumină roşie şi albastră,
spre apele în fierbere s-au înfipt în adâncuri,
nisipul s-a ridicat, şi meduzele s-au ridicat
după lipsa de a vedea în nebunesc tangaj
prunci renăscuţi lângă tulburătoarele cruci marine.

2.

Sânge pe tălpi, sânge din mâini lovite
de scaieţii înfloriţi, parfumul lor
îi sângera mai tare trupul,
ochii parcă înotau în mici bălţi de sânge,
doar inima mai rămăsese cu stropi
dăruţi ca o plecare într-un curcubeu
apărut pentru el, dăruit după viscolul
haină şi cămaşă, ploaie - deasupra pletelor
amestecate cu pământul, întrebând
la intervale egale unde se află,
unde e locul, nisipul ajunge.

3.

Şi alungit de verdele din el, în marea verde,
lumina era caldă şi-l învăluia
ca braţele de fată privită prin gaura cheii,
din hambarul - pat, din râul - cer învolburat,
şi ar fi dorit copleşirea,
trupul topit în celălalt trup,

și la hotar să fi întins mâinile
spre mâinile de acolo,
prăbușit odată într-o groapă cu foc.

4.

Doar lupii erau partea lui de joacă.
Doar pâinea înghețată, doar apa înghețată.
Vei fi omul ce va vorbi cu luna - Wyrd;
vei fi omul ce vei avea o casă rotundă
ca visul păzit de lancea sfârșitului - Wyrd;
vei fi omul așteptat în prag - Wyrd;
vei fi omul lovit mereu de șarpe,
atins de vulturi, în a-i ciuguli
din mână boabele de grâu - Wyrd.
Doar lupii erau partea lui,
doar vulturii erau partea lui.
Simțea cum tinerețea se spală pe față
doar cu sângele ce tâșnea din mâini.

5.

Oare Domnul l-a creat sau vine din păcat,
oscila între cele două lumi,
alegerea îi era interzisă de la naștere.
Ar fi vrut să fie într-o a treia lume,
în care el, omul, acesta,
să fie roată de foc pe pajiștea uscată,
iar în urma lui să chiuie iarba și
dimineața de apă să-l spele.
Ar fi dorit a treia cale...
Sobol pe pământ, sobol sub pământ,
ploaie de pământ, de acum, peste el,
nu ploaie, nu ceață.
Zăpada l-ar acoperi cu fierbințeala ei, în fiebințeala lui,
și s-ar urca într-un singur copac
spre a fi între pământ și cer, să fie al lui, numai al lui, de se poate.

6.

În urmă vedea cum picioarele lasă rune.
Citea visul în ele, runele se ridicau,
apoi în vânt se topeau, iar descifrarea

era dificilă. Privea runele și
înțelesul se topea în mai multe cărări, cuțite înfipite.

7.

Atunci, urcat pe cea mai înaltă stâncă a durerii,
la margine de anotimp și ceas,
căuta în aer sensul runelor sale.

Să fie bălegar dus de mamă cu roaba la câmp,
să fie ars și cenușa împrăștiată pe pământul
din marginea pădurii,
să fie val, o parte din mare,
după ani, dus pe câmp, va fi
lan de grâu, secerat în cântec,
alunecând făină în pâine, în lacrimi
mestecate odată;

să fie cenușă, cenușă împrăștiată
în marginea pădurii,
din ea stejarii ar lăsa ghindele
să crape frumos în zeci ca părul
neatins nici de altă privire: ochi verzi,
să fie val, o parte din apa caldă,
ce i-a fost leagăn,

jocul l-ar încânta,
scaldă și drum în sine s-ar sparge,
spre el, spre toți: „Mai naște-mă, mamă!
Mai renaște-mă, Doamne!”

8.

Treceau secunde și se proiectau destine,
din săculeț, cu rune,

pe linie zicere, pe zare stare, viață,
și de mine, din săculeț, a zis în numele
ei, și-a aruncat-o spre soare,
în explozie nimicul tresare
și se aprinde, tăcerea, o voce
s-a grăbit pe lângă Wyrđ -
cântecul să-i fie stejar,
leagăn și frate
de moarte în moarte, Wyrđ, rună neutră, rună albă, mamă, cui
te alături, când păsările mă iau hrană, mă ciugulesc,
devenit, prin sute de fante, adăpost pentru soare;
leagăn și frate, de moarte în moarte, Wyrđ.

SĂLBATIC CORDON

Trupul meu, meduza lui Dumnezeu, cu
păcatele prăbușite
în lutul fierbinte cu vin fiert și miere,
pregătit la amiază
ca o cocă de pus în forme la cuptorul pe
care îl pregătise îngerul meu.

Mă atrăgea spuma de vin ce-mi amintea
de spuma de lapte,
și înălțimea pădurii unde după frunzele
noptii mă ascundeam câteodată.

Nimeni nu asista la nașterea după
frământarea țărâni,
doar un trup desprins din viitor mă ruga
să accept, cum Aristotel lega inima mea
de cea mai înaltă stea nebună de
înălțime, sălbatică în a fi cu mine,
cordon de control între lumină și bietul
meu trup de om.

Am pătruns în livada cu lumânări printre
pomi,
caut printre oamenii strânși la un priveghi cu fum de cuvinte
imagini dintr-un film cu șanțuri umplute cu pietre și apă,
trecute ușor doar în somn.

Pomii mă strângeau cu lumina rodului, număram toți anii din ei,
în gol, în marș de fructe trecute de orizont, prin vizita întunericului,
mă zăream din nou, târându-mă rămă frumoasă de răscolit
fotografii, ca un reflector ce se oprește pe un chip.

Evadam, din mers fumul mă învăluia și mă
aducea ca un coșar de suflete,
să găsesc între pomi, să găsesc între multele lumânări aprinse
lacrima de cristal lăsată de bătrânul tată,
ce-mi însemnase cu câte un plus
adormirea și veghea,
și căușul umplut cu seva din ramuri,
spre a-mi spăla fața odată cu primele lumânări aprinse de noapte.

NOAPTEA NE VA TOPI ÎN SĂRUT

Ce-ar fi să te transformi în negustor,
să vânezi noaptea și ziua iluzii și insomnii
pentru a dubla trecerea și petrecerea.

Să strigi de pe valuri, alături de albatroși,
că dimineața e seară prefăcută în fum,
iar luna e una cu soarele, ca în mitul primei lumini,
durerea e una cu râsul, numai actorul știe această piruetă în roluri.

Apoi toate se contopesc, de dinainte și altele ce vor urma,
apoi toate se risipesc, ca o banală pădădie crescută din tine,
chip umblător, cu plete pânze de păianjăn, rămâi în fața unei catedrale
de trupuri, înspăimântată de șerpini ce l-au încolăcit pe Laocoon,
și dispari ca într-un ținut crepuscular, singură icoană te zăresc,
de o parte și de alta a pădurii desenate de mine; ți-ai pregătit alai,
o cărare desenezi tu, în fața pădurii create de mine, când eram pustii
și-mi faci semn să mă îndrept către tine, să șterg cărarea,
pentru ca îngerii să se rătăcească în căutarea noastră,
până ce noaptea ne va topi în sărutul pierderii în lutul din noi.

Știi, jocul acesta, după un model viu, de-a butoiul și lumânarea,
 îl jucăm în fiecare zi, de când intrăm și ieșim prin ușa
 din fiecare felie de timp dăruită
 de atunci, de când s-au împărțit toate ca frate și umbră de frate,
 ca pe niște pepeni verzi, galbeni, cu semințe albe și negre,
 din care mai târziu
 s-au deschis cortine roșii la orizont, într-un vast amfiteatru,
 în care se interpretează piese de teatru scrise și rescrise
 de mânuitorii de stele răsplățiți
 de creator cu flori de măslini, cu flori de dafin
 și coronițe din flori și frunze,
 în balansul durerii și al plăcerii de-a fi mai jos, mai sus,
 spații umplute cu ființe și grai,
 sub privirea vulturească a unui magistru neiertător.
 Tăcerea n-a descoperit-o nimeni, era după șoapta cântării,
 după lacrimi și râs, după săbii mânuite,
 după inimi scoase în vârfuri și fluturate trofee.
 Poezia a venit după aceea, sau odată cu liniștea dintre două războaie,
 la mijloc
 de fraza rostită înainte de a intra în butoi,
 după colindul privirii printre cei
 fără răspuns la întrebarea unde se află, dincolo de proiecția umbrei,
 omul care își sfâșie sufletul primit, la scara unu pe unu,
 și-l împarte oamenilor lipsiți
 de înger, pentru el păstrând doar trupul, butoiul și-o altă lumânare.

GOLUL DIN SCORBURĂ

Un semn, alt semn se adună, apoi, pe rând,
în liniștea mormăitului de urs
mor cu adevărat mai târziu, precum copacii bătrâni,
între frunze și ramuri,
după ce din cuibul din trunchi, ocolit de sevă, scorbura se mărește
dărâmând, în aceeași tăcere de vânt și sevă, în fiecare
secundă, câte un cerc, alt cerc, în genunchi, la rădăcină,
căzut pe pământ, în pământ, ridicat de păsări și ploi,
dat copiilor, după ce au privit speriați, să se joace cu o sârmă.

Un semn, alt semn se adună, amintiri mor încet,
cea mai puternică iubire
construiește un castel strălucitor în umbra ceasului fără limbi,
crezînd astfel că bătaia gongului ce se aude e timpul ce moare odată
cu scorbura, parte de rană, parte de trup uscat de sânge.

Apoi se adaugă un cuib părăsit, iar la sfârșitul apei,
din izvorul pădurii,
ajuns în râu, copilul se desprinde și aleargă zeitate cu îngerul său,
șipând în urma unui gol de cerc, având o floare în formă de sârmă.

Păcat al copilului zburdalnic iertat de Dumnezeu,
care șterge prea ușor candelile cu uleiul ars prin fitil;
își toarnă tăria sau suculele fierde de maci în cazanele dintre nori,
și ar începe ca o baie în aburi, în văile și prăpăstiile pe care pământul
le-a pregătit după alunecarea simțirii în oasele păsărilor,
acestea luându-l pe iertatul om de Dumnezeu
în zborul de a-l arăta în puterea luminii gol, udat de culori și scânteii,
din care se ridică plânsul lui,
plânsul lui asemănător plânsului de înger, dacă îngerii plâng,
însingurat de bucuria efemeră a celui cu un singur păcat, om,
ridicând deasupra candelilele pline cu ulei și apă, cu apă și sânge,
alunecând ca un apus de soare ce nu va fi atins de boală,
ce nu va fi atins de gloanțe.

M-am oprit privind, și scrisul meu
a încetat aici,
neînțelegând drumul în formă de stea
deasupra pământului, cu un vas din care se prelinge apă și sânge,
ulei și oțet.

MOARTEA CA UN ȘARPE BOA

Aș vrea să colind sărind de pe un fulg de nea pe o picătură de ploaie blajină, desprinsă din bucata de gheață pe care ai așezat-o adânc în piept, spre a nu simți când răstunarea dorinței pornește spre munți de tăcere, în lumea închisă în ea, colivie mută, pasăre mută; în ritm tropăit: colivie mută, pasăre mută

Aș vrea să colind adevărul întredeschis ca o ușă spre ceea ce am văzut atunci când am zburat din vârful lutului cât o piramidă de mângâieri oferită în cea mai frumoasă noapte de nuntă Moartea mă înghițea încet ca un șarpe boa.

Aș vrea să colind de pe o lacrimă pe un țarm din marea sufletului, desfășurată îngândurat la marginea tristeții, iar moartea mă înghițea încet ca un șarpe boa.

Aș vrea să colind o inimă, sărind de pe un mal la gura altei artere, care să mă încapă ca un șarpe boa, înghițindu-mă întreg, doar cu mâinile pipăind recele libertății, în timp ce moarte mă înghite încet ca un șarpe boa.